

Sygn. akt V CSK 553/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia [...] w W., Stowarzyszenia A.[...] w W.
oraz Związku [...] w W.
przeciwko A [...] S. A. we W.
o udzielenie informacji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 11 stycznia 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego [...].
z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) oddała skargę kasacyjną,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz każdego z powodów kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 października 2016 r. Sąd Okręgowy we W., uwzględniając powództwo z Stowarzyszenia [...] z siedzibą w W., Stowarzyszenia A [...] w W. i Związku [...] w W. o udzielenie informacji, zobowiązał pozwaną A[...] Spółkę Akcyjną z siedzibą we W.:

I. do udzielenia w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku w formie papierowej lub elektronicznej pełnego zestawienia produkowanych, importowanych i sprzedawanych przez pozwaną (zarówno samodzielnie jak i jako urządzenie multifunkcyjne i część składowa innego urządzenia) w okresie od 1 lipca 2008 r. do 14 grudnia 2015 r. z podziałem na poszczególne kwartały kalendarzowe, łącznej liczby urządzeń i czystych nośników, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jedn. tekst Dz. U. 2018.1191 dalej jako pr. aut.) oraz z wyszczególnieniem liczby sprzedanych egzemplarzy poszczególnych urządzeń i czystych nośników wraz z podaniem ich nazw, symboli, numerów fabrycznych i jednostkowej ceny sprzedaży;

II. do udostępnienia powodom w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku dokumentacji księgowej w postaci dokumentów magazynowych, faktur sprzedażowych, deklaracji podatkowych, deklaracji SAD, INTRASTAT i bilansów sprzedaży dotyczącej produkowanych, importowanych i sprzedawanych przez pozwaną (zarówno samodzielnie jak i jako urządzenie multifunkcyjne i część składowa innego urządzenia) od 1 lipca 2008 r. do 14 grudnia 2015 r. urządzeń i czystych nośników, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 3 pr. aut.;

Sąd Okręgowy w tym samym wyroku oddalił dalej idące żądania powodów udostępnienia informacji w formie pisemnej i elektronicznej w plikach Excel. Uzasadniając żądanie pozwu powodowie wskazali, że jako stowarzyszenia są organizacjami zbiorowego zarządzania w rozumieniu art. 104. pr. aut. Są one uprawnione do pobierania opłat, o których mowa w art. 20 ust. 1 i 3 pr. aut. I w tym charakterze zostali wskazani w rozporządzeniu Ministra Kultury z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie określenia kategorii urządzeń i nośników służących do utrwalania utworów oraz opłat od tych urządzeń i nośników z tytułu ich

sprzedaży przez producentów i importerów (Dz. U. 2003.105.991 - dalej jako rozporządzenie z dnia 2 czerwca 2003 r.). Podali, że zajmują się zbiorowym zarządzaniem prawami autorskimi na wskazanych polach eksploatacji na podstawie odpowiednich zezwoleń i decyzji Ministra Kultury a pozwana spółka jest legitymowana biernie jako importer, dystrybutor i sprzedawca elektroniki, w tym dysków twardych, komputerów, notebooków, płyt pD i DVD oraz Blu-Ray, odtwarzaczy mp3 i mp4. Jest zatem zobowiązana do uiszczania na rzecz uprawnionych organizacji zbiorowego zarządzania opłat z tytułu sprzedaży urządzeń i czystych nośników w oparciu o przepisy art. 20 pr. aut. w zw. z rozporządzeniem z dnia 2 czerwca 2003 r. Podnieśli, że pozwana nie regulowała i nie reguluje w należytej wysokości, pomimo prowadzonej działalności, opłat z tytułu sprzedaży urządzeń i czystych nośników, pozwaną. Wnioskowanyymi informacjami dysponuje jedynie pozwana, a informacje te są niezbędne do kontroli i sprawdzenia, czy pozwana przestrzega przepisów ustawy prawo autorskie oraz do wyliczenia opłat należnych od pozwanej w związku z prowadzoną przez nią działalnością z tytułu sprzedaży urządzeń i czystych nośników.

Pozwana A [...]Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wnosila o oddalenie powództwa w całości.

Sąd Okręgowy uwzględniając w znacznej części powództwo ustalił, że powodowe stowarzyszenia są organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi posiadającymi zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych i w utworach audiowizualnych (Stowarzyszenie [...] w W.), na zbiorowe zarządzanie prawami pokrewnymi do artystycznych wykonan utworów muzycznych i słowno-muzycznych (Stowarzyszenie A.[...] w W.), na zbiorowe zarządzanie prawami pokrewnymi do fonogramów i wideogramów (Związek [...] w W.) w tym do pobierania wynagrodzeń na wskazanych polach eksploatacji.

Pozwana spółka prowadzi działalność między innymi w zakresie sprzedaży hurtowej i detalicznej komputerów, urządzeń peryferyjnych, oprogramowania, sprzętu elektronicznego i telekomunikacyjnego, sprzętu audiowizualnego, produkcji komputerów, urządzeń peryferyjnych i sprzętu telekomunikacyjnego. Od 2008 r. dokonywała wpłat z tytułu opłat kwartalnych za sprzedaż urządzeń i nośników

audio i video.

W wyniku kontroli stwierdzono, że spółka dokonuje opłat jedynie od wyselekcjonowanej grupy towarów. Nie można było potwierdzić prawidłowości naliczania opłat, gdyż spółka naliczała i przekazywała do związków dane, które sama starannie wyselekcjonowała. Audyt przeprowadzony w pozwanej spółce oraz opinii biegłego sporządzona w sprawie w oparciu o badaną dokumentację i wyjaśnienia przedstawicieli spółki potwierdziły nieprawidłowości w naliczaniu opłat.

Sąd Okręgowy w tym stanie faktycznym uznał, że powodowym stowarzyszeniom przysługują tzw. roszczenia informacyjne, których podstawę stanowi art. 105 ust. 2 pr. aut. W ocenie Sądu domaganie się informacji o liczbie sprzedanych egzemplarzy urządzeń i nośników, ze wskazaniem ich symboli, nazw i numerów fabrycznych, jaki i ceny sprzedaży oraz przekazania faktur i innych dokumentów księgowych potwierdzających te dane, spełnia warunek „niezbędności” dla określenia wysokości naliczanych opłat. W tym zakresie Sąd podzielił pogląd wyrażony w uchwale SN z dnia 26 października 2011 r. (III CZP 61/11, OSNC 2012/4/46), że jeżeli zobowiązany do opłaty na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 2 pr. aut. jest producent lub importer urządzeń reprograficznych to bez względu na to, komu urządzenia te następnie sprzedaje, ciąży na nim w stosunku do wszystkich umów sprzedaży urządzeń, o których mowa w tym przepisie w związku z art. 20 ust. 5 pr. aut. obowiązek udzielenia informacji właściwej organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Obowiązek ten dotyczy udostępnienia dokumentów o tych umowach, po to aby można było określić, czy i w jakiej wysokości należą się opłaty reprograficzne. Informacje jakie posiada powód, zarówno te uzyskane na podstawie przedstawionych przez pozwaną deklaracji, jak i ustalone na podstawie wyników prowadzonej dwukrotnie kontroli, nie są dokładne i kompletne. Sąd uwzględnił żądanie powodów co do wskazania nazwy i symbolu wszystkich urządzeń, o jakich mowa w art. 20 ust. 1 i 3 pr. aut., co pozwoli powodom na weryfikację, czy dane urządzenie istotnie należy do kategorii urządzeń wskazanych w załączniki nr 1 i 2 rozporządzenia z dnia 2 czerwca 2003 r.

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2017 r. Sąd Apelacyjny [...]. oddalił w całości apelację wniesioną przez pozwaną spółkę od wyroku uwzględniającego roszczenia

informacyjne. Podkreślił, że powodowe organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi nie mają obowiązku uprawdopodobnienia, że przysługuje im wobec strony roszczenie o zapłatę. Dopiero na podstawie uzyskanych informacji będzie możliwe stwierdzenie, czy powstało jakiekolwiek zobowiązanie, będące źródłem obowiązku strony pozwanej. Za wystarczające uznał Sąd Apelacyjny ogólne wskazanie przez organizacje zbiorowego zarządzania, w ramach podstawy faktycznej powództwa informacyjnego, jakie utwory są chronione prawem autorskim i należą do zakresu jej uprawnień. Gdy brak jest możliwości określenia tych utworów, a fakt ich wykorzystania z uwagi na przedmiot działalności pozwanego jest prawdopodobny, wystarczającym jest określenie kategorii praw i pól eksploatacji zgodnie z uprawnieniami wymienionymi w zarządzeniu wydane ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego. Dlatego Sąd Apelacyjny podzielając stanowisko Sądu Okręgowego, pomimo błędnego przytoczenia art. 20 ust. 1 pkt 2 ostatecznie przyjął, że na podstawie art. 105 ust. 2 pr. aut. powodom przysługuje względem pozwanej spółki skuteczne roszczenie o udzielenie informacji oraz udostępnienie niezbędnych dokumentów dotyczących produkcji, importu i sprzedaży urządzeń i nośników określonych w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 3 pr. aut. Jednocześnie Sąd Apelacyjny uznał, że odesłanie w wyroku do tych przepisów określających kategorię urządzeń i czystych nośników, od których producenci i importerzy są zobowiązani uiścić należne opłaty, umożliwia wykonanie wyroku.

Pozwana spółka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego. Zarzuciła w niej naruszenie przepisów postępowania jak i przepisów prawa materialnego. W pierwszej grupie podstaw skargi kasacyjnej skarżąca podniosła, że doszło do naruszenia art. 325 k.p.c. przez przyjęcie, że odesłanie w sentencji wyroku do przepisu art. 20 ust. 1 pkt 1 i 3 pr. aut. stanowi rozstrzygnięcie jednoznaczne i umożliwia wykonanie tego wyroku a ponadto zarzuciła, że Sąd drugiej instancji, nie rozpoznając sprawy w granicach apelacji przez pominięcie i nierozpoznanie zarzutów apelacji; naruszył art. 378 § 1 k.p.c. W zakresie prawa materialnego pozwana zarzuciła naruszenie

- art. 105 ust. 2 w zw. z art. 20 ust.1 i art. 20 ust. 5 pr. aut. przez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przepisy te stanowią podstawę legitymacji

powodów do żądania od pozwanej udzielenia informacji i udostępnienia dokumentów odnośnie urządzeń i nośników, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 3 pr. aut., w tym, również nośników służących do utrwalania utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, przy użyciu urządzeń, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2 pr. aut. tj. przy użyciu kserokopiarek, skanerów i innych podobnych urządzeń reprograficznych,

- art. 20 ust. 1 pkt 1 i 3 pr. aut. przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że przepis ten określa kategorie urządzeń i czystych nośników, od których producenci i importerzy są zobowiązani uiścić należne opłaty,

- art. 105 ust. 2 pr. aut. przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że nie jest konieczne w zaskarżonym wyroku wskazanie kategorii urządzeń i nośników podlegających opłacie.

Na tych podstawach pozwana spółka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu [...]

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje od orzeczenia wydanego przez sąd drugiej instancji. Skoro Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną na orzeczenia sądu II instancji, to w skardze tej można podnosić zarzuty przeciwko postępowaniu w sądzie II instancji, naruszenie zaś prawa przez sąd I instancji należy zaskarżyć w trybie apelacji, chyba że chodzi o naruszenie, które sąd w każdej instancji powinien brać pod rozważenie z urzędu. Oceniając z tych przyczyn tylko wyrok Sądu Apelacyjnego [...] trzeba bez żadnych wątpliwości wskazać, że zawiera on wszystkie elementy wymienione w art. 325 k.p.c. a rozstrzygnięcie o oddaleniu apelacji pozwanej spółki jest jednoznaczne i nie zawiera żadnych odesłań do innych dokumentów, rozstrzygnięć lub aktów normatywnych.

Jeśli zaś inaczej rozumieć intencję spółki wnoszącej skargę kasacyjną a mianowicie, że zarzuty dotyczą sentencji wyroku Sądu pierwszej instancji, to wówczas normatywna podstawa skargi kasacyjnej powinna odwoływać się nie tylko do art. 325 k.p.c., ale także do tych przepisów, które w postępowaniu apelacyjnym nakazują sądowi drugiej instancji uwzględnienie wadliwości sentencji orzeczenia wydanego w pierwszej instancji.

Niezależnie od tych uwag, jeśli uznać za skarżącą, że naruszenie art. 325 k.p.c. przez Sąd Apelacyjny miało polegać na aprobachie wyroku Sądu Okręgowego, mimo wadliwej jego sentencji, to wówczas należałoby przyjąć, że odwołanie się w tej części wyroku do art. 20 ust. 1 pkt 1 i 3 pr. aut. nie narusza przewidzianych w art. 325 k.p.c. wymagań zamieszczenia rozstrzygnięcia sądu o żądaniach stron w sentencji wyroku. Powołany przepis wymaga takiego sformułowania rozstrzygnięcia o żądaniach stron w sentencji wyroku, które nie stwarza wątpliwości co do treści wyroku i umożliwia jego wykonanie. Rozstrzygnięcie Sądu o żądaniach stron powinno być tak sformułowane, by jego realizacja była możliwa na podstawie samej treści sentencji bez potrzeby dokonywania dalszych czynności, należących ze względu na swój rodzaj do postępowania rozpoznawczego. W związku z tym przyjmuje się m.in., że sentencja powinna rozstrzygać o żądaniach stron bez odsyłania do pism procesowych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1968 r., III CR 420/67, nie publ.). Analogicznego zapatrywania nie można jednak odnieść do zawartego w wyroku Sądu Okręgowego odesłania do treści oznaczonego przepisu ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych. Takie odesłanie nie stwarza żadnych wątpliwości co do treści wyroku, a konkretnie, co do zakresu obowiązku informacyjnego nałożonego na pozwaną spółkę.

Nie ma racji skarżąca zarzucając naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie zawartych w apelacji zarzutów naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 328 § 2, 233 oraz 278 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność

osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. m. in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2018 r. III UK 119/17, nie publ., z dnia 15 września 2016 r., I CSK 659/15, nie publ. a także postanowienie

z dnia 14 marca 2018 r., II PK 120/17, nie publ.). W rozpoznawanej sprawie Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podał, iż po stronie powodowej nie zachodzi obowiązek antycypacyjnego wykazania istnienia zobowiązania pozwanego polegającego na naruszeniu praw objętych ochroną i zarządzaniem przez powodowe organizacje a przedmiotem rozpoznania jest wyłącznie roszczenie informacyjne. W ten dostatecznie jasny sposób Sąd Apelacyjny odniósł się do zarzutów apelacji skierowanych do ustaleń związanych z dotychczasowym naliczaniem opłat przez pozwaną spółkę i potrzeby prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego. W tych okolicznościach nie sposób uznać, iż doszło do uchybienia art. 378 § 1 k.p.c.

Niezrozumiały jest zarzut naruszenia wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych sprowadzający się do wniosku, że nałożony wyrokiem obowiązek informacyjny obejmuje także urządzenia wymienione w art. 20 ust. 1 pkt 2 pr. aut. Pomimo wadliwego przytoczenia tego przepisu w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego decydujące znaczenie ma treść utrzymanego w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji. Na tej podstawie można jednoznacznie stwierdzić, iż obowiązek informacyjny pozwanej spółki obejmuje wyłącznie urządzenia i czyste nośniki, o których mowa w art. 20 ust. pkt 1 i 3 pr. aut. Oznacza to, że poza zakresem obowiązku informacyjnego pozwanej spółki pozostają wymienione w art. 20 ust. 1 pkt 2 pr. aut. kserokopiarki, skanery i inne podobne urządzenia reprograficzne umożliwiające pozyskiwanie kopii całości lub części egzemplarza opublikowanego utworu służące do utrwalania, w zakresie własnego użytku osobistego, utworów lub przedmiotów praw pokrewnych. Określony w ten sposób obowiązek informacyjny odpowiada uprawnieniom organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi do pobierania opłat od urządzeń i nośników przyznanym w rozporządzeniu z dnia 2 czerwca 2003 r.

Rozporządzenie z dnia 2 czerwca 2003 r. zostało wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 20 ust. 5 pr. aut. zawierającej upoważnienie do określenia kategorii urządzeń i nośników wymienionych w ust. 1 tego artykułu, ze względu na ich zdolność do utrwalania utworów w zakresie własnego użytku osobistego. W tym zakresie rola wymienionego rozporządzenia sprowadza się do konkretyzacji

urządzeń wymienionych w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 3 pr. aut., do których odsyła wyrok Sądu pierwszej instancji, ze względu na ich zdolność reprodukcyjną.

Trzeba też zważyć, że organizacja zbiorowego zarządzania dochodząca roszczeń informacyjnych przewidzianych w art. 105 ust. 2 pr. aut. może domagać się informacji niezbędnych do udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy doszło do wkroczenia w sferę objętą jej zarządem, a jeżeli tak, to jakich urządzeń to dotyczy oraz czy podmiot dokonujący sprzedaży tych urządzeń, z którymi prawo wiąże obowiązek uiszczenia opłat wywiązał się z tego obowiązku oraz w jakiej ewentualnie wysokości roszczenia o te świadczenia pozostają niezaspokojone. Jeśli organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi ma legitymację do dochodzenia roszczenia o wynagrodzenie i opłaty przewidziane prawem autorskim, to ma też legitymację do dochodzenia roszczenia informacyjnego, które służy rozeznaniu przez nią, czy przeciwko konkretnemu podmiotowi przysługują jej roszczenia o wymienione wyżej świadczenia i w jakich granicach. Wymagana w art. 105 ust. 2 pr. aut. „niezbędność” informacji obejmuje informacje konieczne do ustalenia, czy doszło do wkroczenia w sferę objętą zarządem, czy są podstawy do wystąpienia do sądu i w jakim zakresie żądań, czy są podstawy do dokonania weryfikacji już uzyskanych kwot oraz do umożliwienia ich właściwej redystrybucji (por. uchwały Sądu Najwyższego z 17 września 2009 r., III CZP 57/09, OSNC 2010, Nr 4, poz. 49 oraz wyroki Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2013 r., I CSK 617/12, OSNC-ZD 2014, nr D, poz. 62, z 17 września 2014 r., I CSK 621/13, nie publ., z dnia 20 grudnia 2017 r., I CSK 147/17 nie publ.). Organizacja zbiorowego zarządzania dochodząca roszczenia informacyjnego opartego na art. 105 § 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 666 ze zm.) nie ma obowiązku uprawdopodobnienia zakresu czasowego, rodzaju i podstawy prawnej przyszłego powództwa o zasądzenie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2016 r., IV CSK 653/15, OSNC 2017/5/59).

Nałożony na podstawie art. 105 ust. 2 pr. aut. obowiązek, stosownie do przedmiotu żądania, obejmuje informację dotyczącą urządzeń wymienionych w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 3 pr. aut., od których sprzedaży liczone są opłaty w wysokościach oznaczonych w art. 20 ust. 2, 3 i 4 pr. aut. produkcję i import tych opłaty.

Dochodzenie tych opłat pozostaje w zakresie działalności powodowych organizacji zbiorowego zarządzania. Skoro założeniem przyznania organizacjom zbiorowego zarządzania roszczenia informacyjnego (utrzymanego w art. 48 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r., o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi Dz. U. 2018.1293) jest brak informacji niezbędnych do dochodzenia należnych opłat, to określenie w wyroku uwzględniającym powództwo obowiązków informacyjnych pozwanej spółki przez odesłanie do art. 20 ust. 1 pkt 1 i 3 pr. aut. nie naruszało art. 105 ust. 2 pr. aut. Tak określony obowiązek informacyjny odpowiada celowi roszczenia informacyjnego, jakim jest uzyskanie przez organizacje zbiorowego zarządzania danych umożliwiających ustalenie, czy doszło do naruszenia zarządzanych przez nie praw.

Do celu żądania informacji odniósł się Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 października 2011 r. (sygn. akt P 18/19) uznającym, że art. 105 ust. 2 pr. aut. w zakresie dotyczącym opłat, jest zgodny z art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wskazał w nim między innymi, że producenci i importerzy urządzeń zostają zobowiązani do udzielania informacji oraz dostarczania dokumentów, o których mowa w art. 105 ust. 2 ustawy, organizacjom zbiorowego zarządzania, tzn. innemu podmiotowi działalności gospodarczej, który zarządza prawami autorskimi i pokrewnymi powierzonymi mu przez przepisy prawne, wykonuje uprawnienia wynikające z ustawy oraz winien działać na rzecz ochrony powierzonych mu praw. Specyfika roszczenia informacyjnego polega między innymi na tym, że obydwa wspomniane podmioty nie mają ze sobą żadnych bezpośrednich stosunków gospodarczych, a roszczenie informacyjne organizacji zbiorowego zarządzania jest konsekwencją zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym opłaty producentów i importerów urządzeń na rzecz tych organizacji. Jako że obydwa podmioty nie mają ze sobą żadnych bezpośrednich stosunków gospodarczych (w szczególności umownych), realizacja roszczenia organizacji zbiorowego zarządzania wobec producentów i importerów urządzeń reprograficznych, wynikającego z opłat z tytułu sprzedaży tych urządzeń, mogłaby natrafić na poważne trudności lub wręcz zagrożenia. Dlatego ustawodawca przyznaje organizacjom zbiorowego zarządzania roszczenie informacyjne wobec producentów i importerów urządzeń reprograficznych, aby organizacje te mogły skutecznie

egzekwować należne im na opłaty. Roszczenie to według Trybunału służy realizacji zasadniczego uprawnienia tj. uzyskania informacji stanowiących podstawę ustalenia wysokości świadczenia przysługującego organizacji zbiorowego zarządzania, bez względu na to, czy organizacja ta zamierza dochodzić opłat na drodze sądowej. Dlatego zdaniem Trybunału roszczenie określone w art. 105 ust. pr. aut. ma charakter generalny, jest związane z dochodzeniem wszelkich wynagrodzeń i opłat.

Zawarte w wyroku Sądu pierwszej instancji odesłanie do ustawowej normy art. 20 ust. 1 pkt 1 i 3 pr. aut. - który w sposób generalny określa zakres przedmiotowy opłat należnych od producentów i importerów magnetofonów, magnetowidów i innych podobnych urządzeń lub czystych nośników służących do utrwalania, w zakresie własnego użytku, utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, przy użyciu tych urządzeń - wyznacza dostatecznie zakres obowiązku informacyjnego i nie narusza art. 105 ust. 2 pr. aut. Nie zmienia tej oceny, to że kwestie szczegółowej kategoryzacji wymienionych w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 3 pr. aut. urządzeń i nośników w oparciu o kryterium zdolności do utrwalania, w zakresie własnego użytku osobistego utworów lub przedmiotów praw pokrewnych zwielokrotniania utworów zostały przeniesione do wydanego na podstawie delegacji zawartej w art. 20 ust. 5 pr. aut. rozporządzenia wykonawczego.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną pozwanej spółki. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 w zw. z art. 391 § 2, 398²¹ k.p.c.